



ශිෂ්‍ය

ස ව න්

සඟ

දෙකක් තිබුණි. එකක් භෞතික විද්‍යාව, රසායන විද්‍යාව සහ ගණිතය විෂයයන් දෙකකින් ද, අනෙක, භෞතික, රසායන, උද්ගිද සහ සත්ව යන විද්‍යා විෂයයන් හතරෙන් ද සමන්විත විය. මින් පළමුවැන්න හැදෑරූ සිසුන් ගේ ද, ඔවුන් ඒ සඳහා යොමුකළ දෙමව්පියන් ගේ ද, ප්‍රමුඛ ප්‍රාර්ථනාව වූයේ, විශ්ව විද්‍යාලයේ ඉංජිනේරු පීඨයට ඇතුළත් වීමයි. එලෙසින්ම, පෙර දෙවැන්න හැදෑරූ සිසුන් ගේ ද, ඔවුන් ඒ සඳහා යොමුකළ දෙමව්පියන් ගේ ද, ප්‍රමුඛ ප්‍රාර්ථනාව වූයේ, විශ්ව විද්‍යාලයේ වෛද්‍ය පීඨයට ඇතුළත් වීමයි. මේ පීඨ ද්විත්වයම

විශ්වවිද්‍යාලයේ අනෙකුත් කිසිවක් වැඩි අවධානයක් නොකරන දෙයකට වෛද්‍ය කිසිවක් කාලය කොයාගත්තේ නම්, ඒ තමන්ගේ කම්පන කලිසම් ස්ත්‍රික කිරීමට පමණි. මගේ මතකයේ හැටියට අසුව අඟයේ මුල් භාගයේ දී, වෛද්‍ය කිසිවක් වැඩි වශයෙන් විසු පේරාදෙණියේ හිල්ඩා ඕබේස්කර නේවාසිකාගාරයේ තිබූ දැවෙන ප්‍රශ්ණයක් නම්, එහි විදුලි ස්ත්‍රික අවශ්‍ය තරම් නොතිබීමයි. මෙයට කාපේක්ෂාව, ඉංජිනේරු පීඨ කිසිවක් ඔහුකරගත් විසු, අක්ඛර-තෙල් නේවාසිකාගාර ශාලා ත්‍රිත්වයේ එකදු විදුලි ස්ත්‍රිකයක් වත් තිබුනේ දැයි, වසර කිහිපයක් එහි වාසය කළ මම නොදනිමි. කෑම වල ප්‍රමිතිය වැඩි මාතෘකා ගැන මිස, විදුලි ස්ත්‍රික ගැන අපේ ශාලා රැස්වීම් වල තනා කල බවක් ගේ මගේ මතකයේ නැත. ඒ පුරුද්දට ටො කමහර ඉංජිනේරුවෝ අද ද, තම කම්පන නොමදිති.

මගේ මතකයේ හැටියට මා උසස් පෙල හැදෑරූ සමයේ වෛද්‍ය පීඨයට මෙන්ම, ඉංජිනේරු පීඨයට ද එක් වසරකට සිසුන් 450 බැගින් බඳවා ගන්නා ලදී. ඉල්ලුම් සහ සැපයුම් මිල න්‍යාය අනුව, කොළඹ දිස්ත්‍රික්කයේ ලකුණු මට්ටම වූයේ වෛද්‍ය විද්‍යාව සඳහා 276 ක් ද, ඉංජිනේරු පීඨය සඳහා 267 ක් ද වශයෙනි. මින් හැකි යන්නේ උද්ගිද සහ සත්ව විද්‍යා විෂයයන් ගෙන් වැඩි ලකුණු ගැනීම පහසු වූ බවයි. එනම් අවශ්‍යතාවය වූයේ හොඳින් කට පාවිච්චි කිරීමේ හැකියාවක් තිබීමයි. මෙයට සාපේක්ෂව ගත් විට, ගණිතය මත පදනම් වූ විෂයයන් ගෙන් වැඩි ලකුණු ගැනීම සාපේක්ෂව දුෂ්කර වී තිබුණි.

අප වසන ඕස්ට්‍රේලියාවේ තත්වය නම්වීමට වඩා නාත්පසිත්ම වෙනස් වේ. ගණිතය

ලංකාවේ පාසැල් අධ්‍යාපනය සහ විශේෂයෙන් ම එහි අතිශය අතුරුදහන් ගැන හොඳම නිර්වචනය දෙන්නේ අසුව දශකයේ මුල් භාගයේ දී ජනප්‍රිය වූ, සෝමලන්දා සුභසිංහ ගේ "විකානි" වේදිකා නාට්‍යයේ එන "විහාගෙ, විහාගේ" ගීතය බව අවිවාදනීයය. එය එද මෙන්ම අද ද සත්‍යය සහ සත්‍යයේ පමණක් නියෝජනය කරන්නක් බව මම සිතමි. ඒ පමණක් නොව, අපේ ලංකිකයන් ලෝකයේ වෙනත් කොටස්වලට හතර දිග්බාගයක සිටියද, අධ්‍යාපනය සම්බන්ධයෙන් සිතන පනත ආකාරය නම් එද ලංකාවේ දී සිතු, පැතු ආකාරයම බව ද කිව හැක. කාලය, දීපය සහ දේශය වෙනස් වී ඇති බව අපට අමතක වී ඇති සේය.

නම්, දෙමව්පිය, ගුරුවර, සිසු සිසුවියන් ගේ පරමාදර්ශය වූයේ ද, ඒකායන ප්‍රාර්ථනය වූයේ ද, විද්‍යා විෂයයන් හැදෑරීමයි.

විද්‍යාවට අනුබද්ධ මූලික විෂයය කරුණු, ස්වභාව අධ්‍යයනය, සෞඛ්‍යය සහ වෙනත් විෂයය නාම යටතේ සරලව හදාරමින් සිට 1971 ට පෙර පහේ පන්තිය සමත් වූවන්ට විද්‍යාව විෂයයක් ලෙස ක්‍රමවත්ව හැදෑරීමට නම් පළමුව අපේ පන්තිය අවසානයේ පැවැත්වුණු විභාගයකට මුහුණ දිය යුතු විය. ඉන් ලද ලකුණු අනුව විද්‍යා, වාණිජ සහ කලා යන විෂයය ධාරාවක් තෝරාගන්නට ඉඩ ලබා දී තිබුණි. විද්‍යාවට නියැලීමට ඉල්ලුම වැඩි වූ නිසා, සැපයුම් සීමිත වූ සඳ, සිදුවී තිබුනේ, ඉහලින්ම ලකුණු ලබාගත්තුවූන් ට පමණක් විද්‍යා වරම ලැබීමය. මේ සිසුවෝ ඉතිහාසික භෞතික විද්‍යාව සහ රසායන විද්‍යාව ද, තම අභිමතය පරිදි, ගුද්ධ ගණිතය, ව්‍යවහාරික ගණිතය, උසස් ගණිතය සහ ජීව විද්‍යාව වැනි විෂයයන් ද හැදෑරූහ.

ඉහත කී විභාගයෙන් දෙවැනි පෙල ලකුණු ලැබුවේ වාණිජ විෂයය ධාරාව තෝරාගත් අතර සෙස්සෝ, අන් විකල්පයක් නැති නිසාවෙන්, කලා විෂයයන් හැදෑරීමට යොමු වූහ. මේ සාමාන්‍ය රීතියට පිටින් ගොස් තම ලකුණු මට්ටමට වඩා අඩු තලයක විෂයය ධාරාවක් යම් සිසුවෙක් තෝරා ගත්තේ, උදාහරණයක් ලෙස විද්‍යාවට සැහෙන ලකුණු ලැබුවේ කලා විෂයයන් තෝරාගත්තේ, හා වා හද දකින්නටත් වඩා අඩුවෙන්. විකානි නාට්‍යයේ ගීතයෙන් ද කියවුණාක් මෙන් විද්‍යාවෙන් විභාගය කර අසමත් වූවන් එය ද සැලකුණේ නම්බුවක් ලෙසිනි.

සමහර විට විකානි නාට්‍යයේ නිෂ්පාදිකා සෝමලන්දා සුබසිංහ නම්, තම මතය අනුව යමින් කලා විෂයයන් හැදෑරීමට තම දියණිය එන කෞෂල්‍යා ප්‍රනාන්දු ට අවසර දෙන්නට ඇත. කෞෂල්‍යා කලාව හැදෑරුවා පමණක් නොව, තම දෙමව්පියන් අවසරය ඇතුළුව, වේදිකා නාට්‍යයක රඟපෑම සඳහා විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශය ද පුරා වරපත්තින් කල් දැමීමය. එම වේදිකා නාට්‍යය, සුගතපාල ද සිල්වා අධ්‍යාක්ෂණය කළ, "දී සාද අපාණන් ගේ අධ්‍යක්ෂණයෙන් කාර්තව්‍යන් සායනයේ නේවාසිකයින් විසින් ගොස් පෝල් මරා ගේ වද දීම සහ සාහජනය රඟ දැක්වූ අසුරු හෙවත් මරාසාද" නම් විය. කෞෂල්‍යාගේ මම පවසා සිටියේ, සුගතපාල ද සිල්වා ගේ නාට්‍යයක රඟපෑමට යෑම විශ්ව විද්‍යාල ගේ

මෙලෙස සංක්‍රමණික අප ලංකාවේ සිට කදුමළු බැඳගෙන පැමිණ ඇති සම්ප්‍රදායන් අතර, එහේ මෙන්ම මෙහේ ද සමහර කදසන්න ගම් වල ඇති සමහර රජයේ පාසැල් අනෙකුත් රජයේ පාසැල් වලට වඩා හොඳ යැයි සැලකීම, එහේ මෙන්ම මෙහේ ද, එවැනි හොඳ පාසැල් අසල පදිංචියට ගොස් හෝ මිතුරන් ගේ ලිපිනයන් උපයෝගී කරගනිමින් ඒවාට ලමුන් ඇතුළත් කරගැනීම සහ එහේ මෙන්ම මෙහේ ද, ලමයින් ට දෙකේ පන්තියේ සිටම තරඟ විභාග සඳහා යොමු කරවමින්, ඒ අරබායම, පුද්ගලික විසුෂන් සඳහා යැවීම ද මින් ප්‍රධාන කැනක් නම්.

කරුණු එසේ හෙයින් මින් දෙවසරකට පෙර, සිඩ්නි නගරයේ දී, අපේ දුරුවන් පිරිසක් පෙර කී "විහාගෙ, විහාගේ" ගීතය රඟ දැක්වූ විට එහි කිසිදු අමුත්තක් නොතිබුණා පමණක් නොව, එය කෙතරම් කාලෝචිත ද, දේශානුරූප ද සහ තාත්වික ද යන්න මොනවට පැහැදිලි වූනි.

අප හොඳින් අසා පුරුදු එම ගීතයේ එන පහත සදහන් පද කිහිපයකට මා මෙහිදී විශේෂයෙන්ම අවධානය යොමු කරන්නට කැමැත්තෙමි.

ඒ විකර්ණයැ... ..
විද්‍යා විෂයද? කලාවද?
කලාව කිව්වොත් මලා වගේ... ..!
වී, වී, වී, ලැජ්ජා හැදෑරූ?
අපේ එකෙක් කලාව කරන්න?
කවුද උම දිනා බලන්නෙ?
විද්‍යාවයි ගතා නන්නෙ,
අඩු කරමේ වාණිජ වන්?
ඉබා පුගේ නම්බුවක්කෙ පේල් වූනත්
විද්‍යාවෙන් විභාග කරලා!
ඒ හි වද වලින් මොනවට කියවෙන අන්දමට,
කැකිරි සපිරි ගම්බද පලාත්වල කෙසේ වෙතත්,
සුපිරි කිරි පිරි ඉතිරි නගරබද කදසන්න ප්‍රදේශවල

මෙඩිටේර්

රා. චන්ද්‍රසූරිය
<ra.chandra.suriya@gmail.com>

වසරක දී ලබන අධ්‍යාපනයට වඩා වටිනා බවයි. සෝමලන්දා සුබසිංහන්, ඇගේ සැමියා වන හිටපු පරිපාලන නිලධාරී ලෙනල් ප්‍රනාන්දුන් දෙපලම විශ්ව විද්‍යාල විද්‍යාරථීන් වන හෙයින් මෙය ඉතා වැදගත් ප්‍රකාශයක් වේ.

ඉහත සුවිශේෂී සඳහන් වූ 1971 වසරේ සහ ඉන් පසුව සහ වසර සමන්වූවන්ට විද්‍යාව ක්‍රමවත්ව හැදෑරීමේ වරම හසවන ශ්‍රේණියේ සිටම උදවිය. ඒ, එතෙක් දහවන ශ්‍රේණිය අවසානයේ පැවති, විෂයයන් අටකින් සමන්විත වූ, ජී.සී.ඊ.(ඔ.එල්) හෙවත් අධ්‍යාපන පොදු සහතික පත්‍ර සාමාන්‍ය පෙල විභාගය වෙනුවට ආදේශ කරණ ලද, නම්වන ශ්‍රේණිය අවසානයේ පැවැත්වුණු, විෂයයන් දොළහකින් සමන්විත වූ, එන්.සී.ඊ. හෙවත් ජාතික අධ්‍යාපන පොදු සහතික පත්‍ර විභාගය දක්වාය. මේ අධ්‍යාපන ප්‍රතිසංස්කරණය ගැනත්, විෂයය මාලා වෙනස් කම් ගැනත් දීර්ඝ කතා බහක යෙදෙන්නට මෙය අවස්ථාව නොවන නිසා එක් කරගැනක් පමණක් ඉතා කෙටියෙන් පවසමි. එනම්, අපොස සාපෙ හැදෑරූ සිසුන් ගෙන් සුළු පිරිසක් පමණක් විවිධ විද්‍යා විෂයයන් කිහිපයක් ම එකවර හැදෑරූ නමුත්, ජාඅපොස සිසුන් සියළු දෙනාම විද්‍යාව ඒකර විෂයයක් ලෙස හැදෑරූ බවයි. මෙහිනාම, පසු කලෙක තමවන ශ්‍රේණියේ ජාඅපොස අවසානයේ දහවන ශ්‍රේණියේ අපොස වූවද, සියළුම සිසුන් විද්‍යාව, ඒකර විෂයයක් ලෙස හැදෑරූ හෙයින්, අපොස උසස් පෙල සඳහා විද්‍යා විෂයය ධාරාව තෝරාගන්නට පෙරටත් වඩා දැඩි ඉල්ලුමක් ඇති විය.

විෂයයන් කිහිපයක් සහ රසායන විද්‍යාව වැනි විෂයයන් හඳුරන සිසුවෙකුට වෛද්‍ය විද්‍යාව සඳහා අයැදීම කළ හැකිවේ. මෙහිනාම, ඉල්ලුම වැඩි නිසා අවශ්‍ය ලකුණු මට්ටම ඉතා ඉහල වේ. එලෙසින්ම, ඉංජිනේරු විද්‍යාව හැදෑරීමට වැඩි ඉල්ලුමක් නොමැති බැවින්, එය මොහොත් විට ඉතා අඩු ලකුණු මට්ටමක් අවැසි වන උපාධි පාඨමාලාවක් බවට පත්ව තිබේ.

මේ කරුණු වලින් වැටහෙන්නේ, වෛද්‍ය විද්‍යාව හැදෑරීම සඳහා, පෙර මා සඳහන් වූ කැමැත්තක් ඇති බවයි. පෙර මා සඳහන් කළ පරිදි මෙයට විවිධ සමාජ, ආර්ථික සාධක ඇත. මින් සුවිශේෂී වන්නේ සමාජයේ වෛද්‍යවරයෙකුට ඇති පිලිගැනීම සහ මෙම වෘත්තියේ යෙදෙන්නන්ට ඇති මුදල් ඉපයීමේ හැකියාවයි. වෛද්‍ය මින් සිදුවෙන්නක් බව ද සාමාන්‍යයෙන් පිලිගැනේ. මේ සියළු කරුණු නිසා, වෛද්‍ය වෘත්තියට අනාදිමත් කාලයක සිට ඇත්තේ ඉමහත් ප්‍රසාදයකි. කරුණු හොඳින් සලකා බලන කල, වෛද්‍ය වෘත්තිය යනු නිල් කරපටි (බලු කොලර්) මට්ටමේ රැකියාවක් වුවද අප ඒ වග අමතක කර ඇත්තෙහිම, වෛද්‍යවරුන් සිය සුදු කබා මගින් ද මෙම නිල් කරපටි වසා ගැනීම සිදු කරන බව ද මෙහිම කළ සඳහන් කළ යුතු වේ.

උසස් පෙල සඳහා විද්‍යා විෂයය ධාරාවන්

30 වන පිටුව